

Таємниця усиновлення виступає однією із ключових умов здійснення усиновлення, оскільки покликана захищати права та законні інтереси не тільки усиновлених дітей, але й усиновлювачів. Тому, застосування саме кримінальної відповідальності, є виправданим, як з точки зору не лише правових, але й моральних наслідків, що можуть бути викликані порушенням правила про нерозголошення таємниці усиновлення.

ДОТРИМАННЯ ПРАВ ІНВАЛІДІВ ПО ЗОРУ НА ВИЩУ ОСВІТУ ТА ПРАЦЕВЛАШТУВАННЯ (ЗАКОРДОННИЙ ТА ВІТЧИЗНЯНИЙ ДОСВІД)

Власенко С.Б., к.п.н., викладач кафедри психології та педагогіки ННІПП НАВС

Проблема інвалідності – одна із найбільш актуальних соціально-економічних та соціально-політичних проблем сучасної України, що вимагає уваги уряду та громадськості. Надзвичайної ваги набуває питання освіти та працевлаштування людей з обмеженнями життєдіяльності як способів їх інтеграції в суспільство, як механізм створення рівних можливостей інвалідам. Станом на початок 2012-2013 навчального року в Україні функціонувало 6 шкіл-інтернатів для сліпих дітей та 19 – для дітей зі зниженим зором, в яких навчалися 3583 учні. Перед випускниками даних шкіл питання отримання конкурентоспроможної професії та самореалізації у трудовій діяльності постає надзвичайно гостро. Право інвалідів на отримання вищої освіти та на працевлаштування затверджене у Конституції України, Законах України «Про основи соціальної захищеності інвалідів в Україні», «Про зайнятість населення», Конвенції ООН «Про права інвалідів» та ін.

Окремі психологічні аспекти питання післяшкільної освіти, трудової діяльності та життєвих планів осіб з глибокими зоровими порушеннями розкрито у роботах Т. Гребенюк, Г. Мустафасєва, С. Синьової та ін.

Питання працевлаштування та зайнятості осіб з обмеженнями життєдіяльності вивчали: В. Андрієнко, А. Бобровських, О. Вірич, К. Дубич, Ю. Куліков, В. Назаренко, В. Савченко, А. Січкарь та ін.

Таким чином, дотримання права інвалідів по зору на отримання вищої освіти та працевлаштування залишається актуальним питанням сьогодення, що вимагає безперервного вивчення та врахування в рівній мірі правових і психологічних сторін даної проблеми.

Метою даної доповіді є розкриття основних проблемних моментів пов'язаних з отриманням вищої освіти та подальшим працевлаштуванням осіб з глибокими зоровими порушеннями.

Цілеспрямована підготовка сліпих осіб до самостійної трудової діяльності за кордоном розпочалася ще наприкінці XIX ст., зокрема як показує досвід Німеччини в кінці XIX ст. на території даної держави функціонували фабрики для сліпих, а починаючи з 1908 року для сліпих стали доступні такі види роботи: виготовлення корзин, виготовлення щіток та плетіння крісел, налаштування роялів. В період другої світової війни сліпі отримували професію молодшої медичної сестри, надавали пораненим психологічну допомогу. У повоєнні роки особи з глибокими зоровими вадами отримували професії стенографіста та телефоніста. Починаючи з 80-х років минулого століття, бесіди з психологом та психологічний супровід сприяли інвалідам у вирішенні питання вибору професії. З 2006 року освіта сліпих в Німеччині розширилася до 20 професій, серед яких виділяють наступні напрями: професії в галузі науки та управління, в галузі роботи з металом, в галузі харчування та домогосподарства, робота в саду та робота руками.

У роботі з особами, що мають глибокі вади зору, Україна все більше переймає досвід закордонних держав.

Випускники шкіл-інтернатів для сліпих та слабозорих все більше прагнуть реалізувати свої права на отримання вищої освіти з метою подальшого професійного самоствердження та самореалізації.

До недавнього часу провідними установами, що здійснювали професійну реабілітацію інвалідів по зору в Україні були Українські товариства сліпих (УТОСи). Проте станом на сьогодні дані товариства переживають не найкращі часи, оскільки продукція, яку виготовляють робітники УТОСів, не може конкурувати з однотипною продукцією закордонного виробництва.

Відповідно до статті 19 Закону України «Про основи соціальної захищеності інвалідів в Україні» усім підприємствам, установам та організаціям (з кількістю працюючих від 8 осіб) встановлено норматив зі створення 4% робочих місця для працевлаштування інвалідів. Проте лише половина підприємств дотримуються встановленого показника.

Окремим питанням є спеціальне обладнання робочого місця для незрячого спеціаліста яке повинно включати в себе адаптацію основного та додаткового обладнання, технічного оснащення та пристосування з урахуванням обмежених можливостей інваліда.

У національному класифікаторі професій України виділено професію «секретар незрячого фахівця», основним завданням якого є максимальне сприяння професійному самовираженню незрячого спеціаліста.

Таким чином, у законодавчих актах України передбачені усі можливості для отримання вищої освіти та подальшого працевлаштування осіб з глибокими порушеннями зору, проте реалізація даних положень на практиці породжує низку проблем: відсутність спеціального супроводу та організованої допомоги у навчанні незрячому студенту; занепад УТОСів, які до недавнього часу мали важливе значення для професійної реабілітації інвалідів по зору I та II груп; недотримання багатьма підприємствами нормативів зі створення робочих місць для працевлаштування інвалідів; проблеми при обладнанні робочого місця та організації надомної роботи; низька оплата праці секретаря незрячого фахівця та ін. Саме тому проблема дотримання прав інвалідів по зору в Україні на вищу освіту та працевлаштування потребує постійного вдосконалення на мікро-, мезо- і макrorівнях та запозичення досвіду європейських країн.

РЕАЛІЗАЦІЯ ПРАВА НА СУДОВИЙ ЗАХИСТ ПРАВ, СВОБОД ТА ЗАКОННИХ ІНТЕРЕСІВ БІЖЕНЦІВ В УКРАЇНІ

Лінік Є.П., викладач кафедри цивільно-правових дисциплін ННІПП НАВС

Проблема біженців на сьогодні актуальна для всіх країн світу, не є винятком і Україна. Із здобуттям незалежності ми почала будувати демократичну правову державу, в центрі якої постає людина з її правами та свободами. Відповідно до Конституції України людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканість і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю. Утвердження і забезпечення прав і свобод людини є головним обов'язком держави. Одним із способів забезпечення виконання цього обов'язку держави є судовий захист.

Конституція України стосовно особи, права і свободи якої забезпечуються судовим захистом, вживає термін «кожен», що підкреслює не персоніфікований характер судового захисту, відсутність будь-яких формалізованих обмежень на використання даного способу захисту прав, свобод та законних інтересів. Суди виносять рішення від імені держави, і держава забезпечує їх виконання, вони є обов'язковими для усіх суб'єктів права, і в цьому проявляється сила судів як державної гілки влади. При цьому право на судовий захист гарантується не тільки громадянам України, але й іноземцям, апатридам, а також біженцям.

Проблеми права на судовий захист та умов його реалізації були предметом дослідження таких науковців як В.П.Грибанов, П.Ф.Елисейкін, Е.А.Мотовиловкер та інші. Серед останніх робіт присвячених проблемі судового захисту слід зазначити роботи Г.П.Тимченко, Ж.Л.Чорна, О.І.Антонюк та інші. Незважаючи на таку увагу науковців до проблематики сутності права біженців на судовий захист так і не було визначено однозначно, а комплексні дослідження виконанні в умовах оновленого законодавства відсутні.